

¹⁵
Om Th. M2

15

Thorvaldsen

og

de danske Digtere.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

[O. L. Bang]

Om Th. №2

15

Thorvaldsen

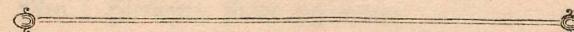
og

de danske Digtere.

Før Digterne Dig være tag!
Det er et pirreligt Folkeslag,
Thi, vil Du skrive Noget om Dem,
Forsiktig skul Dit Navn og Dit Hjem!

— γ —

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1844.

nordiske sagas

antologi 26

Hvor vist ikke en voldsom
præstelidt indkommer i verden
og en voldsom vrede og et høj
hoved ikke nu vokser med denne

museums oversigt

VII A

Salomonssøns
Blaa bue

1781

Han lufkede sit Øje, og Sorgen gifte
Ei i sorte Klæder alene,
Den stod ei blot i det sørkede Blif,
Men i Hjerterne, fulde jeg mene;
Den perled' paa Kinden hos hver en Ven
Af Kunsten og hans Bedrifter;
Til fremmede Lande den vandrede hen,
Blev prentet i Blade og Skrifter.

Og Danmarks Digttere kappedes om
 De gylde Hørper at røre,
 Og mangen Tone fra Strengen kom
 Og næede det lyttende Øre;
 Men hvordan var Sangen, som lod fra den?
 Havde Sorgen Begeistringen lækret?
 Det synes, som var mangen Digtters Pen
 Med hans Meisel i Graven nedfænket.

End mindre Din, Du, hvis Toner saa smukt
 Fra Johannas Læber gjenløde,
 I de Haller, hvor nys hans Die blev luft,
 Og hans Plads vil evig staae øde.
 Ja! Du, hvis Linde alt Danmark har,
 Med Laurbær ofte omvundet,
 Saal let og saa kraftig Dig Vingen bar,
 Den havde Sorgen ei bundet.

Dog Din var det ei, Du, som Kunstnerne gav
 Et saa ømt Farvel at iftemme
 Ved det første Skridt fra hans Hjem til hans Grav,
 Fra de Sale, hans Land har i Gjemme;
 Og heller ei Din, Du, hvis Musa svang
 Sig begeistret paa Rygtets Vinger,
 Og et trostende Bud om hans Hedengang
 Til de fjerneste Lande bringer.

Men Du, der lod paa Studentens Vinke
 Din Harpe til Afsked lyde,
 Deri var ikun saa af de „Blink“
 Den pleier os stundom at byde,
 Og det, omendskjønt Du var iblandt Dem,
 Som selv Du lykkelig priste:
 Paa Gaden, i Kirken, i Kunstnernes Hjem
 Du kunde jo „se hans Kiste.“

Og Du, der os Guderne fra Valhall,
 Som han fra Olympen, tilførte,
 Men Du, som Nordens ypperste Skjald,
 Ved hans Vaare Strengene rørte?
 Dog — er Solen ei altid lige klar;
 Et Støvgran dens Glands ei svækker,
 Gi Bryniens, Baulunder Dig smedet har,
 Gi Skoldets, hvormed Hakon Dig dækker.

J Danmarks Fugle, der sang saa blødt,
 „At tæt om hans støtte Bolig
 „Sig smeltende sørked' lidt Aftenrodt
 „Og gjorde hans Slummer rolig;“
 J, hvem paa Skjaldenes Laugshuus man knap
 En Plads ved Døren tilkender,
 Hvad Under, om Strengen hos Eder var slap,
 Naar den sprang i Mesterens Hænder.

Og Du? Du, som den henrundne Tid,
 Da Danmark ei lidet gieldte,
 Paa Sangens Vinger har bragt os hid,
 Har vækket Oldtidens Helte;
 Hvi slog Du da en saa lille Accord,
 Hvi vilde Du Strengene dæmpe,
 Da fra Dit Fædreland nys gif vort
 Vor Nutids stolteste Kæmpe?

Men J herinde i Axels Stad,
 Og J ved hans Grav derude,
 J, om hvis Linde mangt Lænberblad
 Kan Digterkaldet bebude,
 J, som har sværmet saa tidt for hans Kunst,
 Ham tit besunget i Livet,
 Vi ventede vist, men har ventet onfonst,
 Hvad den Døde J burde hæ'e givet.

Da, Du, Sterkodder paa Danmarks Barnas!

Hvi lod Du ei Tonerne runge?

Hvi har Du ei hævet Din nordiske Bas

Før til ham et Drapa at sjunge?

Han har os dog bragt den hvide Christ,

Har stillet for vore Blifke

Hans Vandring hernede fra først til sidst,

Og Du — Du besynger ham ikke?

Og Du, der unævnt for det lyttende Folk

Kjæft vovede at fremtræde

Som Naturens og Kunstens begeistrede Tolk

Og vakte Beundring og Glæde,

Du, som greb Baggesens Muse, da den

Sig et andet Hjem vilde kaare,

Hvi har Du Din Harpe i Krogen sat hen

Og ei stemt den ved Thorvaldsens Baare?

Og Du, der forstaaer saa smukt, saa ligt

Dine Tanker i Træ at sjære,

Hvi har Du ei hugget i Marmor et Digt,

Et Billede til hans Gæ?

Og hvorfor mon ei af det rige Flor,

Du samled' paa Danmarks Sletter,

En evigduftende Krands du snoer

Og paa Bautastenen hensætter?

Og Du, hvem Apollo en Lyre gav,

Hvor Sangens Nectar udstrømmer,

Og hvor paa Tonernes Etherhav

Man saa gjerne vugges og drømmer,

Du, som med Tithon og Psyche har

Til Himlens Sphærer Dig hævet,

O! stig mig dog, hvor Din Musa var,

Da Thorvaldsen didhen svæved?

Dog fatter jeg det, jeg veed det grant,
 Jeg kan Taushedens Runer tyde:
 I Harpens Strenge for svage fandt,
 For mat vilde Tonerne lyde.
 Hvo var da den mægtige Danaafjeld,
 Der ham værdig forstod den at røre?
 En eneste fun af det store Tal,
 Kun han selv har kunnet det gjøre.

Og det har han gjort, han sig fletted en Krands
 I det Tempel, som Folket har bygget,
 Der straaler den nu i sin fulde Glands
 Mod Tidens Storme betrygget;
 Han fletted den af en Blomsterhær,
 Som intet Guld kan opweise,
 Og den og alle de Frugter, den bær,
 Gav han Fædrelandet i Eie.

Og dersom ei Blomsternes Navn Du veed,
 Hæv Blikket mod Himsens Sphære,
 Og Sagas Tavler for Diet udbred!
 Og snart skal Du Navnene lære.
 Alt, hvad Phantasten har skabt sig der,
 Og hvad her det ligt kunde blive,
 Af dette hans Blomster Benævnelsen bær,
 Thi det vidste han grant at gjengive.

Det herligste Frø fra Hellas og Rom
 Nedlagde han i sine Bede,
 Og neppe Spirerne der fremkom,
 For hans Ry de viden udbrede;
 Man aldrig hændte saa frugtbar en Jord,
 Og aldrig saa aandrig en Pleie,
 Og dersor ei heller saa rigt et Flor
 Har Verden før havt i Eie.

See! mellem det yndige, friske Blad
 Og de store pragtfulde Kroner,
 Til Norden ført fra den hellige Stad,
 En Hær af Lillier throner,
 Og mangen en Blomst, som Nutiden har,
 Og Efterverdenen skal hædre,
 Han ogsaa i Krandsen indslettet har,
 For at did den kan nære deshedre.

Men alle trygt under hvælvede Tag,
 Saa bed han, skulde man gjemme;
 Med dem han syslede Nat og Dag,
 Der var han, der bliver han hjemme;
 Thi vel sovver Aanden i Englenes Thor,
 Et længer af Støvet omhyllet,
 Men Haanden skal hvile i fædrene Jord
 I Kredsen af Det, den fremtrylled.

Der staaer den nu i det smilende Rum,
 Den Krands, han sig selv har vundet,
 Som Marmorstenen den synes vel stum,
 Men aldrig dens Læbe var bundet;
 Fra dens tusinde Tunger gjenlyde de Ord,
 Der hans Hæder saa hiden skal bære,
 Og nu drage Kunsterne helst mod Nord
 For at see, beundre og lære.

Nævn mig en Digter, hvis Pen var saa stærk,
 Som Meislen ført af hans Hænder!
 Nævn mig et Digt, som hans Kjæmpeværk,
 Der en Grændse i Tiden ei hjender!
 Thi selv hvis engang i Kampen mod den
 At bestaae ei længer det mægter,
 Om Sekler af Jorden det stiger igjen
 Og forhauser kommende Slægter.

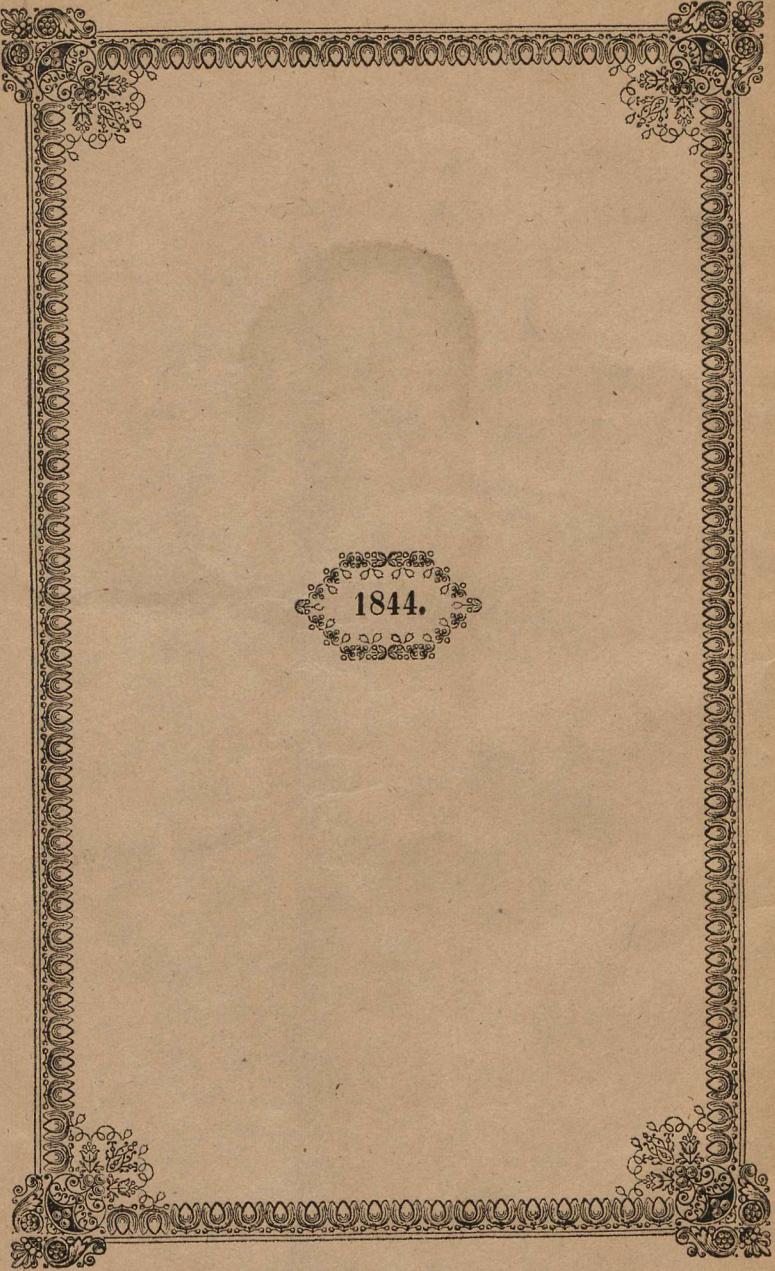
Man da ei længer ved Tiberens Bred
 Skal Kunstens Skatte opføge,
 Men trostig stikke sin Spade ned
 Mellem Sjølunds lørige Bøge;
 Og Østersaltes ombølge skal
 En Skare letseilende Snekket,
 Udsendt fra mangen en Kunstens Hall
 For herfra at hylde dens Rækker.

Og dersor, I Digttere! I, som sang,
 Og I, som Harpen lod hænge,
 Hvis I faae Lyft til endnu engang
 At røre for ham Eders Strenge,
 Lad dem blot falde til Danmarks Strand
 Alverden for Mindet at skue,
 Han satte sig selv, og hans Fædreneland
 Har gjemt under Templets Bue.

E. Skr.

O, stands dog min Ven! ved „Korset“ stands,
 Som det herlige „Delta“ folger!
 Der skal Du finde en Digtters Krands,
 Der sit Navn vel for Diet dølger,
 Men ikke det rige Guddomsvald,
 Der sprudler heit fra hans Alare
 Og lidt af den danske Musas Gjeld
 Betaler til Thorvaldsens Baare.

1844.

Thorvaldsens Museums
Smaatryk-Samling 1844